

Så Vägen.

Det gifres människor, som icke
kunna lifva utan Idealit och som gö-
ra allt för att finna Sanningen. De
äro sådana, som i en föregående tillvaro
inträdt på Vägen. " Och den porten är
frång och den vägen är smal, som drager
till lifvet. " (Matt. III, 14).

Första Boken.

Lif.

1.

Meditation.

Se jag gråter. Mätte alla synder flyta
Hän med dessa tårar, må ur molnen bryta
Strålar i min själ från andens sol, att djupa
Reisshetens tocken bort och heuskap gifva.

* * *

Hvilken syn! Ur dunklet af den blinda ranning
Mot sitt öde, som man kallar lifets tjusning
Ser ett annat högre lif jag fjärran skimra,
Där man kan med öppnad blick sitt öde timsra.

Hvilken skillnad mellan det och herredagslivet!
Herredagsmänniskans öde står i stjärnors skärfet -
Utnöfj det hon maktar ej. Där lefn själar
I gudomlig frihet, ej stoftbunden trälar.

Här vi läras, att den egna kroppens föda
Är det första - och på den vi kraft vi öda.
Här vi inse, att det första är Guds rike
Som vi böja söka, om än kroppen sviker.

Här vi eftertrakte blott vårt eget nöje,
Där är bästa lön en annans hvalda löje.
Här man kallar lycka att begäran tjena,
Där är höjst sällhet att sin ande rena.

Kärlek heter här: en älskades nyckel följa
Och sin samvetssor djupt i sinnet döja -
Där är största kärlek: först Guds vigi tyda,
Som oss sänkt och sedda älskades bönes lyda.

Här är visdom att förståndet öfvermätta
Medels dunkla teorier om det rätta,
Där är vis blott den, som i sett inre lysas
Lidans kunskap, som i livets handling lysas.

Här man kallar ära att af mänsket prisas
För det yttres skull. Det inre kan ej visas.
Här är ^{skönsta} ~~höga~~ ära : aldrig frukta nöden,
Häldre än ^{att öfverge det högsta} ~~från~~ ~~människors~~ gå i döden.

Ack, ett sheu är detta granne lif på jorden,
Om det ses af en, hvars blick är öppen vorden.
Men ett tack till lifets Gud - ett bättre hägras
Dock för den, som ej sin skaparfähet vägras.

O min Gud, ur dunklet af den blinda rurning,
Mot sitt öde, som man kallar lifets hjurning
Ser ett annat höga lif jag fjärran skimra,
Där man kan i kuarskap själf sett öde timra.

Och jag gråter. Trifvel, sorg och syndas flyta
Bort med mina tårar. Mellan motnen böjda
Strålar i min själ från andens sol. Förlägen
At jag längre ej, ty si, jag skida Vågen.
